Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Frugthandleren

Citation: Hertz, Henrik: ”Frugthandleren”, i Hertz, Henrik: *Digte fra forskjellige Perioder, 1.-4. Deel.*, udg. af Første Deel , 1851-62., s. 54. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hertz09_lev-shoot-workid59576/facsimile.pdf (tilgået 16. april 2024)

Anvendt udgave: Digte fra forskjellige Perioder, 1.-4. Deel.

Frugthandleren.

Han ſad hver Dag paa den ſamme Plet,
Og ſolgte ſin Frugt.
Paa Hovedet bar han en Jæger-Kaſkjet,
Lidt gammel og brugt.
Hans grønne Kjole var temmelig ſlidt,
Men ſnorebeſat.
— Der var noget eget, forunderlig blidt
Ved den hele Krabat.

Han talte tidt om ſin Ungdoms Vaar,
Og ſmilte tilfreds.
Da tjente han paa en adelig Gaard
I Sjælland etſteds.
Med Riflen paa Nakken, med Hund og med Heſt
Han ſtreifed' paa Jagt;
Opſporede Vildtet i Hagel og Blæſt,
Og i Buſkene ſtrakt.

Men falmet var Lokkernes friske Løv,
Og Armen var svag;
Og Riffelen hang, bedækt af Støv,
Paa den eensomme Knag.
Den adelig Herre forlængst var død,
Og Stammen var slukt;
Og Skytten fortjente det daglige Brød
Ved at falbyde Frugt.

— Jeg stod en Morgen, mens ud jeg saae
I den grydende Dag,
Og hørte de susende Storme slaae
Det rystede Tag.
Langs med Kanalen var Gaden tom;
Jeg gjinede Faa,
Der trækkende Veiret besværligt kom
Og tidt maatte staae.

Vandhosen hang fra Himmelen alt
Som en kulsort Sky,
Mens enkelte, tvuende Draaber faldt
Saa tunge som Bly.
Men Stormen stemte sin Ryg mod den,
Og hvirvlede stærk
Skypompen ud over Byen igjen —
Et Øieblikks Værk.

Tungſindig længtes min Sjæl mod Syd;
Det iisned' i mig
Ved Veirhanens kjedelig knagende Lyd
Og Vindenes Skrig.
De evige Slag af Luge og Port,
Som Vinden slog i,
Tog endelig reent fra Grunden bort
Min Philoſophie.

Da faldt min ledige Tankes Flugt
Paa Skytten tilſidſt,
Der pleied' daglig at falbyde Frugt
Ved Steenpillen hiſt.
Hvor lider han vel, det ydmyge Kræ
Han vover viſt ei
At gaae i Blæſt med de ſtive Knæ
Den vaulige Vei.

Jeg ſaae, ved Stranden var Steneu tom,
Hans daglige Hjem.
Men hiſt om Hjørnet den Gamle kom
Og ſlæbte ſig frem.
Mens Vinden greb i hans graanende Lok
Og ſtandſed' hans Fod,
Han ſtøtted' ſig paa ſin knortede Stok
Og ſtemte imod.

Han bar en Kurv og et Bord og gik
Til Steenpillen hen,
Og reiste sin portative Boutik,
Og puſted' igjen.
Men, da han var færdig vel med Alt
Og satte sig ned,
Da suste Vinden — og Bordet faldt
Og Frugterne med.

Han løb, han hasted' med usikker Fod
Og samled' dem ind.
Men Alderen stritter kun slet imod
Den susende Vind.
Dog var den gamle Krabat ei seen;
Han skyndte sig godt,
Indtil en eneste Gravensteen
Manquerede blot.

Ved Slæbestedet, ved Skraaningens Rand,
Den herligt laae.
Med Skum og Hast det skumlende Vand
Slog op derpaa.
Jeg saae med Skræk, at han gik derned;
— Han standsede træt;
Mens Vinden suste, han holdt sig ved
Et svajende Brædt.

Han bøied' sig nedad — der feilede lidt
Han var den saa nær!
Da svimled' det for hans Syn med Eet
Og han tabte sit Veir.
Men da han greb efter Æblet endda,
Han syntes confus,
Der laae et andet et Skridt derfra,
Og han svimled' paany.

I Angst han snapped' det svaiende Brædt
Og holdt sig saa fast;
Men Vinden vristed' hans Haand fra det
Ved et eneste Kast.
Han var en gammel, skrøbelig Mand;
Med blegnende Kind
Han gled og sank i den dybe Strand
For den susende Vind.

— Man trak ham op, men foruden Liv;
Han laae ved min Dør,
Lidt mere bleg og lidt mere stiv,
Men ellers som før.
Den Arme! Jeg synes at see saa tidt
Den ædle Profil,
Hans Ansigt, endnu saa forunderlig blidt,
Og det døende Smiil!